

NATIONALE BOND VOOR BEZUINIGING, later **BEZUINIGINGSPARTIJ**

De **Nationale Bond voor Bezuiniging** en haar opvolger de **Bezuinigingspartij** waren beide creaties van de dichter-politicus C.H.A. van der Mijle. In december 1921 was Van der Mijle uit de zeer conservatieve **Nederlandsche Bond van Belastingbetalers** getreden na een conflict met de secretaris, Joh. Göbel, over het leiderschap van deze bond. Van der Mijle richtte nog dezelfde maand een eigen partij op, de Nationale Bond voor Bezuiniging of Nationale Bezuinigingsbond.

Over deze Nationale Bezuinigingsbond is betrekkelijk weinig bekend. Waarschijnlijk bestond de partij uit weinig meer dan een klein clubje dissidenten uit de Nederlandsche Bond van Belastingbetalers met Van der Mijle als onbetwiste voorman. De partij bracht twee onregelmatig verschijnende periodieken uit: *De Belastingbetaler* en *De Tegenstroom*. Laatstgenoemd orgaan had een ondertitel, die de politieke ideeën van deze partij kernachtig weergaf: ‘ter bestrijding van sociale, economische en politieke nieuwigheden, als daar zijn: verplichte luiheid, arbeidersverpietering, raden van arbeid, georganiseerd overleg, overheidsbemoeiing, staatssocialisme, socialisatie, bolsjewisme, vrijheidsberoving, plaatselijke keuze, officiële geldvermorsing en ambtenarij’.

Van der Mijles Nationale Bezuinigingsbond heeft weinig zichtbare activiteiten ontplooid. In de pers kreeg de partij weinig aandacht in tegenstelling tot haar concurrenten, de Nederlandsche Bond voor Belastingbetalers en de **Staatspartij voor de Volkswelvaart**. Desalniettemin behaalde Van der Mijle bij de verkiezingen voor de Tweede Kamer in 1922 8193 stemmen (0.28%), niet veel minder dan haar twee concurrenten. Vooral in Den Haag hadden deze partijtjes nogal wat stemmen moeten laten aan de Nationale Bezuinigingsbond.

In de periode na 1922 zou de Bezuinigingsbond haar twee concurrenten zelfs geheel overvleugelen. Van der Mijle wist namelijk het hoofdredacteurschap van de voordien door Göbel uitgegeven bladen *De Controleur* en *De Belastingbetaler* in handen te krijgen. Bij de verkiezingen voor de Provinciale Staten van Zuid-Holland in 1923 sloot de Nationale Bezuinigingsbond zich aan bij de lijstverbinding van de **Liberale Partij** en de Staatspartij voor de Volkswelvaart. De drie partijen slaagden er niet in de Zuid-Hollandse kiesdrempel halen.

In november 1923 wist de bond enige publiciteit te krijgen door te midden van de kabinetscrisis in een open brief aan de koningin te pleiten voor een extra-parlementair kabinet van kundige mannen, waarbij voor het parlement slechts de functie van adviserend lichaam zou zijn weggelegd. Van der Mijles plan werd uitgebreid lof toegezwaaid door de katholieke fascist en uitgever van het blad *Opbouwende Staatkunde*, Emil Verviers.

In 1925 nam Van der Mijle wederom deel aan de verkiezingen. Zijn Nationale Bezuinigingsbond heette nu echter de Bezuinigingspartij. In deze nieuwe partij hadden nogal wat oudgedienden uit de Nederlandsche Bond van Belastingbetalers en de Liberale Partij plaatsgenomen.

Met 4655 stemmen (0.15%) behaalde de Bezuinigingspartij een slechter resultaat dan haar voorganger. Alleen in Zeeland wist de partij door de kandidatuur van de als ‘onafhankelijk katholiek’ aangeprezen H.A. van Dalsum een redelijk resultaat neer te zetten (1.45% van de stemmen). Na de verkiezingen ging het bergafwaarts met Van der Mijles partij: rond 1927 telde de partij nauwelijks nog leden. Met de nog overgebleven leden richtte Van der Mijle in 1928, samen met enige leden van het fascistische **Verbond van Actualisten**, het **Verbond van Nationalisten** op.